

אין דבר

■ יצירות של אמנים עכשוויים, ובהם סינדי שרמן ודמיאן הירסט, מוצגות בתערוכה במוזיאון תל אביב. כמה מהן מתייחסות להתרוקנות הפיסית, אחרות לרוחנית

דנה גילרמן

עבודה של מרלן דומה

התערוכה "התרוקנות", שתיפתח הערב במוזיאון תל אביב, מוללת עבודות של כ-60 אמנים עכשוויים, מקומיים ובינלאומיים, מאוסף דרוזן סבג. האוהיה בתערוכה משרדית אניגמט ורוקדה: אלה הן עבודות מקצועיות ומתקדמות, עשויות בטוב טעם ובחשק לא מעטה - המלה האחרת נה בשדה האמנות העכשווי. גם השמות מוסרים לכל מי שמעורה קצת בסצינת הווכבים הבינלאומיים: סינדי שרמן, דמיאן הירסט, גילברט וג'ורג', מיכל רובנר, סיגלית לנדא, מונה האי טום, חוגו חוגינגה, מרלן דומה ופול סקרת. עם זאת, ולמרות הריבוי, הצליחו אוצרות התערוכה - איה לוריא ונילי גורן - ליצור תחרי שש של שקט יחסי. אין בחלל תחושה של מסה ושל צפיפות, לכל עבודה יש מרחב משלה. אחד הרבדים המעניינים שעולים בעת צפייה בתערוכה זה היא התחושה שכל העבודות מרבדות באותה שפה: לעתים קרובות קשה להבחין בין עבודה שיצר אמן מקומי לבין זו שעשה אמן בינלאומי. העבודות בתערוכה מתייחסות למושג התירוקנות במובן הפיסי והרוחני: כמה מהן עוסקות בחתרוקנות הפיסית, הפרשות של הגוף, וכאן יש לא מעט עבודות שמציגות את הנושא באופן מפתה ודוחה ברבמאם; למשל הרמות הסייברית

עבודה של סיגלית לנדא

עבודה של גילברט וג'ורג'

המדממת של האחים צ'פמן, שתלויה מותקרתה הרמות הנשית של סיגלית לנדא, שמרעפת באי מצע שלולית: השוקולד שנחל מפי הטבעת של רמות ליצנית עשויה פלסטלינה של קבוצת "גי" לטיין חוגינאית; שלוליות הקרא של סינדי שרמן וגם פיטקוד של פול סקרת; שעובר התעללות פיסית ונפשית בירי האמן.

התערוכה מתייחסת להתרוקנות גם במובן הרוחני, הנשגב, שלעתים משולב בתחושת האין והריק: למשל בסדרת הדגמים המצולמים של בתי כלא ותאי אסירים, שיצר ג'יימס קסברה. באופן שבו הוא מציג אותם הם נראים כסביבות רוחניות רתיות. תחושת הרוחניות נובחת גם בתצלומים של ינאי טויסטר ואמון יריב. האין וההערד נוסחים גם בעבודת הווידאו של פול פיפר שמוצגת באחת מפינות החלל וצולמה בחופעה של מייקל ג'קסון. ג'קסון הממשי מרי עלם מהתמונה ומיוצג רק על ידי הצל שלו.

ההערד נוסח גם בשני תצלומים של רגנית ברסט, שמציגה שני דימויים: כוס שקופה ומפת שולחן משובצת שעליה כתם. ההערד גם ניסר בעיצמה רבה בשולחנות החול והעקבות שנותרו בהם במיזבג של מיסה אולמן. חלק גדול מהן משי לב בין האין, תחושת הריק, לבין הנשגב.

עבודה של סינדי שרמן